

Dr. Barsay Ferenc orvosalezredes

1907—1966.

Mélyen megrendülve vettük a hírt valamennyien, hogy dr. Barsay Ferenc orvosalezredes, Erdemes Orvos, a Magyar Néphadsereg többszörösen kitüntetett főtisztje, a Központi Honvéd Kórház tüdőgyógyászati osztályának főorvosa 1966. június 26-án szívthrombosisban hirtelen elhunyt. 59 éves korában váratlanul bekövetkezett halála olyan, szakadatlan munkában töltött életet tört meg, amely előtt még új törekvések, újabb perspektívák állottak.

1907-ben született Budapesten. 1931-ben kapta orvosi diplomáját és 35 esztendei orvosi tevékenysége az első naptól kezdve egybeesik a katonai szolgálattal, a katonafiatalok egészségének védelmével — mert ezt tekintette feladatának, hivatásának a régi hadseregben is.

Megjárta a katoniorvosi pálya jóformán minden állomását. Volt zászlóalj- és ezred-vezetőorvos, a háború ideje alatt kórházi beosztott, egészségügyi oszlop-, majd tábori kórház parancsnok. Közben szakadatlanul tanult és a belgyógyászat nagy munkaterületén belül annak speciális ága, a phthisiológia felé vonzódott. A felszabadulást követően az elsők között jelentkezett szolgálat-tételre az újjáalakult demokratikus honvédség egészségügyi osztályán. 1945 májusában már ott van a Központi Kórház romos falai között és néhány társával együtt hozzálát az újjáépítéshez és a gyógyító munka megindításához. Az azóta eltelt 21 év alatt nap mint nap úgy dolgozott, az általa szeretett meg-megújuló kórházban, hogy jellegzetes egyénisége szinte elválaszthatatlanná vált az intézettől.

35 évet úgy töltött el a nehéz katoniorvosi szolgálatban, hogy csak dicséretei, kitüntetései sorakoztak rendre egymás után. Négy kormánykitüntetése

volt és 1963-ban kapta az Érdemes Orvos címet. Ez a dátum éppen egybeesett 20 éves tüdőgyógyász szakorvosi működésével. A kitüntető cím erre valóban érdemes orvost tisztelt meg.

Mélységes humanizmus, a betegek ügye iránti teljes odaadás, rendkívül körültekintő észlelési módszer, biztos és határozott diagnosztikai készség, szolid therapiás elvek jellemezték Barcsay alezredes orvosi munkáját. Tudományos dolgozataiban is a mértéktartás, gyakorlatiasság, a fiatalok tanulni vágyásának megfelelő pedagógiai érzék tükrözték egész lénye szerénységét. Amikor 1957-ben egészen új alapon kellett megszervezni a tüdőgyógyászati megelőzést és ellátást a Magyar Néphadseregben, Ő erre szűkös keretek közül indulva, saját erejét nem kímélve és munkatársai odaadásában feltétlenül megbízva vállalkozott és az évek során együtt örülhettünk vele, hogy ezt a vállalkozást siker koronázta. Sajnos nem érthette meg, hogy új osztályát, amelynek minden zegét-zugát oly gondosan tervezgette, személyesen vegye át.

Egész élete munkáját megillető tisztelettel vettek búcsút Barcsay alezredes elvtársától szolgálati előljárói, a Központi Kórház főorvosi kara, amelynek 21 éven át tagja volt, a társadalmi szervezetek, közvetlen munkatársai és beosztottai, szakmájának idős és ifjú művelői, a főváros számos egészségügyi intézményének dolgozói. Elbúcsúztatták néphadseregünk alakulatainak parancsnokai, akiknek katonáit vizsgálta és óvta a gümőkórtól.

Hálával és szeretettel gondolnak rá volt betegeinek ezrei, akikért hivatása szerint élt és akiket meggyógyított.

Megőrizzuk szeretetre méltó egyéniségének emlékét, emberi és orvosi példamutatását.

János György dr. orvosezredes